

3 Αυγούστου 2017

Εμπρός για μια ζωνφόρο Ελληνορθόδοξη Παιδεία

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

- Αντίκρουση ανυπόστατων κατηγοριών εναντίον
των δίκαιων αγώνων της ΠΕΘ υπέρ της Ελληνορθόδοξης Παιδείας

- Προβολή ενός ζωηφόρου οράματος για το Γένος και την Παιδεία του

του Παναγιώτη Τσαγκάρη

Γενικού Γραμματέα της Πανελλήνιας Ένωσης Θεολόγων (ΠΕΘ)

Παναγιώτατε Μητροπολίτα Θεσσαλονίκης κ. Άνθιμε, Σεβασμιώτατε άγιε Σισανίου και Σιατίστης κ. Παύλε, Σεβαστοί Πατέρες, Οσιότατοι Μοναχοί και Μοναχές, κ. Αρχηγοί πολιτικών κομμάτων, κ. Περιφερειάρχη, Ελλογιμότατοι κ. Καθηγητές, Αξιότιμοι εκπρόσωποι Αρχών, Φορέων και Συλλόγων, Λαέ του Θεού ευλογημένε αλλά και πολυβασανισμένε.*

«Μες του Μαγιού τις μυρωδιές»¹ και μες την ανεκκλάλητη χαρά της εκ νεκρών αναστάσεως του Κυρίου, εδώ στην νύμφη του Θερμαϊκού, στο καύχημα της Μακεδονίας, στην πόλη του Μεγαλομάρτυρος Αγίου Δημητρίου και του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, στην πόλη την κατάσπαρτη από πολυτίμητα σεβάσματα της χριστιανοσύνης, όπου φυσάει ο Βαρδάρης και ο αιγαιοπελαγίτικος αγέρας φέρει την ευωδία της αγιοτόκου πολιτείας και τη σκεπάζει η χάρη της Εφόρου του Αγιώνυμου Όρους, της Κυρίας Θεοτόκου, στην συμπρωτεύουσα πόλη της πατρίδας και της καρδιάς μας, στην πολυτραγουδισμένη φτωχομάνα, στην αγιοτόκο και ηρωική Θεσσαλονίκη, είμαστε όλοι εδώ σήμερα συγκεντρωμένοι οι φέροντες τον Σταυρό του Χριστού και «όπου ο Σταυρός εκεί και ο Χριστός»², την ημέρα που η Εκκλησία μας εορτάζει «τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ»³ «ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ», είμαστε όλοι εδώ κλήρος και λαός, άρχοντες και αρχόμενοι, η ποιμαίνουσα και η ποιμαινόμενη Εκκλησία, συναγμένοι όλοι επί το αυτό, για να στείλουμε μήνυμα τρανό σε όλο το πλήρωμα των απανταχού της γης των Ορθόδοξων Χριστιανών Ελλήνων αλλά και προς κάθε φίλο και εχθρό της πατρίδας μας, για να διατρανώσουμε ακόμη μια φορά, στεντορεία τη φωνή, ότι γεννηθήκαμε Έλληνες και Ορθόδοξοι, ότι παραμένουμε Έλληνες και Ορθόδοξοι και χάριτι Θεού, θα πεθάνουμε Έλληνες και Ορθόδοξοι⁴.

Σε αυτή την ευλογημένη σύναξη όπου θα φωτισθούν θέματα που άπτονται της πολύπτυχης και βαθιάς κρίσης την οποία βιώνει εδώ και αρκετά χρόνια η πατρίδα μας, φυσικά και δεν θα μπορούσε να απουσιάζει η αναφορά σε ένα από τα πιο

πολυσυζητημένα θέματα των ημερών μας, το θέμα του μαθήματος των Θρησκευτικών.

Η Πανελλήνια Ένωση Θεολόγων(ΠΕΘ), συνεχώς τονίζει ότι «οι εξελίξεις γύρω από τη θρησκευτική αγωγή των νέων μας είναι δυσμενέστατες και η ευθύνη όλων μας είναι μεγάλη για όσα πράττουμε ή δεν πράττουμε, αλλά και για όσα επιτρέπουμε να συμβαίνουν σε θέματα της δικής μας ευθύνης»⁵.

Τα νέα Προγράμματα για το μάθημα των Θρησκευτικών που εισήγαγε στα σχολεία η κυβέρνηση, αλλοιώνουν ριζικά τον Ορθόδοξο θεολογικό χαρακτήρα του μαθήματος, διότι το μετατρέπουν σε ένα μάθημα που διδάσκει σε κάθε τάξη από την Γ΄ Δημοτικού έως την Γ΄ Λυκείου, σχεδόν σε κάθε ενότητά του, ένα μείγμα από πολλές θρησκείες, ως μία από τις οποίες παρουσιάζεται η Ορθόδοξη Πίστη⁶.

Μεταβάλλουν ακόμη τους θεολογικούς και παιδαγωγικούς στόχους του μαθήματός μας, σε στόχους πολιτικούς και κοινωνικούς, με την επιβολή μίας νέας και άγνωστης στην ορθόδοξη πίστη «εκκοσμικευμένης θεολογίας»⁷.

Οι Θεολόγοι δεν αρνηθήκαμε ποτέ να διδάσκονται και να μαθαίνουν τα παιδιά μας, όπως άλλωστε συμβαίνει μέχρι σήμερα στα σχολεία, εκτός από την Πίστη μας και βασικά στοιχεία από τις μεγάλες θρησκείες. Όμως αυτή η μεθοδευμένη πολτοποίηση⁸ και ανάμειξη γνώσεων, συμβόλων και στοιχείων από όλες μαζί τις θρησκείες και τον Χριστιανισμό στην ίδια και την αυτή ενότητα, που συντελείται με τα νέα Προγράμματα⁹, είναι πρωτόγνωρη για τη χώρα μας και εγείρει ολοφάνερα θέματα ρατσιστικής αντιμετώπισης¹⁰, από μέρους της πολιτείας, σε βάρος των ορθοδόξων μαθητών εφόσον όλοι οι υπόλοιποι μαθητές των αναγνωρισμένων θρησκευτικών δογμάτων θα διδάσκονται ατόφια τη δική τους πίστη και μόνον οι ορθόδοξοι μαθητές θα είναι υποχρεωμένοι να την αναμειγνύουν με άλλες πίστεις. Έχουν ίσως δίκιο τελικά, όσοι ισχυρίζονται ότι ο μεγαλύτερος ρατσισμός είναι όταν είσαι ξένος στη χώρα σου.

Ένα τέτοιο μείγμα θρησκευτικού συγκρητισμού, από παιδαγωγικής πλευράς, μόνον θρησκευτική σύγχυση και θρησκευτικό σχετικισμό ή μηδενισμό μπορεί να καλλιεργήσει στην παιδική ψυχή και σε κάθε περίπτωση δεν θα αναπτύξει ορθόδοξα τη θρησκευτική συνείδησή της¹¹.

Επιπλέον, τα Προγράμματα αυτά, θα μπορούσε κανείς να ισχυρισθεί ότι καλλιεργούν την αίρεση, διότι εκτός από την παροχή των γνώσεων αναμένουν από τους μαθητές να υιοθετήσουν παράλληλα και τις αξίες των θρησκειών, μέσα από έναν θρησκευτικό συγκρητισμό¹², τον οποίον μάλιστα, σύμφωνα με τους συντάκτες του Προγράμματος, «ένας άθεος καθηγητής μπορεί να διδάξει

καλύτερα από ένα ζηλωτή θεολόγο»¹³!

Μήπως, όμως αυτή είναι πραγματικά και η ουσία του όλου θέματος; Μήπως αυτή είναι και η κύρια στόχευση των συντακτών αυτών των Προγραμμάτων, το ότι δηλαδή «ένας άθεος καθηγητής μπορεί να διδάξει καλύτερα το μάθημα αυτό από ένα ζηλωτή θεολόγο»; Αν και η φράση αυτή, αποκαλυπτική των αληθινών προθέσεων των συντακτών των Προγραμμάτων, υπήρχε στην πρώτη εκδοχή των Προγραμμάτων, μετά τη γενική κατακραυγή, αποσύρθηκε στη δεύτερη αναθεωρημένη(sic) έκδοση τους. Στην πραγματικότητα όμως, η δομή των νέων πολυθρησκειακών Προγραμμάτων παραμένει απαράλλακτα η ίδια και υπηρετεί απαρέγκλιτα τον προαναφερθέντα στόχο. Με ποιο τρόπο δηλαδή θα λύσουμε τα χέρια στον κάθε αδιάφορο ή άθεο καθηγητή να διδάσκει ό,τι θέλει στα παιδιά των Ελλήνων και με ποιο τρόπο αντίθετα θα δέσουμε τα χέρια του κάθε αληθινού Θεολόγου, φιμώνοντάς τον με συκοφαντίες για να μην ομολογεί Εσταυρωμένο και Αναστημένο Χριστό, να μιλάει δηλαδή, μέσα στην τάξη, για όλα τα άλλα παρεκτός για την πίστη μας.

Η διαπίστωση αυτή, ίσως, σε κάποιους να φαντάζει υπερβολική, δυστυχώς όμως, ο οποιοσδήποτε καλόπιστος μελετητής, μελετώντας επισταμένως τα Προγράμματα αυτά, θα διαπιστώσει ότι δεν αφήνεται της πραγματικότητας. Και αυτό το αποδεικνύουν πλέον τα πορίσματα πολλών επιστημονικών συνεδρίων¹⁴ που έχουν πραγματοποιηθεί για το εν λόγω θέμα, οι πολλοί τόμοι¹⁵ που έχουν εκδοθεί για το επίμαχο ζήτημα αλλά και τα αμέτρητα άρθρα που εδώ και μια εξαετία έχουν γραφεί για τα νέα Προγράμματα του μαθήματος των Θρησκευτικών, από εκατοντάδες Θεολόγους, πανεπιστημιακούς, κληρικούς, λαϊκούς και επιστήμονες διαφόρων ειδικοτήτων.

Κύριος στόχος, λοιπόν, των νέων Προγραμμάτων είναι το μάθημα να φύγει από τα χέρια αποκλειστικά των Θεολόγων και να διδάσκεται από τον οποιονδήποτε, όπως άλλωστε συμβαίνει στο εξωτερικό όπου το μάθημα το διδάσκουν και άθεοι¹⁶. Το σύνθημα δηλαδή Θρησκευτικά για όλους στην πραγματικότητα μεταφράζεται σε Θρησκευτικά από όλους.

Κι αν ακόμη δεχθούμε τον ισχυρισμό ότι τα προτεινόμενα θέματα που θα απαρτίζουν τον λεγόμενο φάκελο που θα παραδοθεί εν είδει βιβλίου στον μαθητή, θα είναι κατά την πλειονότητά τους ορθόδοξα, τίποτε δεν εγγυάται ότι δεν θα αλλάξουν την επόμενη ώρα τα θέματα αυτά, ανάλογα με το ποιος θα βρίσκεται στην θέση ευθύνης της σύνταξης αυτών των φακέλων, καθώς, η δομή των Προγραμμάτων αυτών, δίνει την ευχέρεια να τροποποιούνται κατά το δοκούν τα θέματα του φακέλου του μαθητή.

Μάλιστα, αυτή η δυνατότητα προβάλλεται ως μεγάλη παιδαγωγική καινοτομία¹⁷ που θα διευκολύνει τον Θεολόγο στο διδακτικό του έργο. Στην πράξη όμως, αυτό θα λειτουργήσει αποσυντονιστικά και διαλυτικά στη διδακτική και μαθησιακή διαδικασία, καθώς θα καταστεί βρόγχος στον λαιμό του εκπαιδευτικού, διότι είναι «δυσλειτουργικό και πρακτικά ανεφάρμοστο»¹⁸ και θα καταπνίξει κάθε ορθόδοξη διδασκαλία, «μετατρέποντας το μάθημα σε μια άνοστη κοινωνικο-πολιτικο-φιλοσοφικο- ανθρωπιστικού περιεχομένου πολυθρησκειακή φλυαρία, απολύτως ξένη προς την ορθόδοξη πνευματικότητα, όπου ενδεχόμενα, ακόμη και η αναφορά στο όνομα του Χριστού να θεωρείται μη πολιτικά και διδακτικά ορθή ή, ακόμη, και μη νόμιμη, δυσκολεύοντας έτσι το έργο του διδάσκοντος και οδηγώντας τους μαθητές στη θρησκευτική σύγχυση και ουσιαστικά στην άρνηση της πίστης τους, στο μηδενισμό και στην αθεία.»¹⁹

Απέναντι σε αυτή τη διαπίστωση οι υπέρμαχοι των Προγραμμάτων αντιτείνουν ότι η ασφαλιστική δικλείδα σε κάθε παρεκτροπή θα είναι ο ίδιος ο Θεολόγος καθηγητής ο οποίος μέσα στην τάξη μπορεί να κάνει ορθόδοξο μάθημα.

Το επιχείρημα είναι πολυχρησιμοποιημένο, αλλά αποδεικνύεται στρεψόδικο, καθώς διαστρέφει την αλήθεια και παραπλανεί. Όσοι το επικαλούνται πρέπει να προσέξουν κάποιες παρατηρήσεις επ' αυτού και ευθέως να απαντήσουν σε μερικά ερωτήματα που αυτόματα ανακύπτουν:

1. Παραδέχονται, πλέον και οι ίδιοι οι θιασώτες των νέων Προγραμμάτων, και αυτή είναι μια συγκλονιστική διαπίστωση, ότι δεν είναι ορθόδοξα και πρέπει ο Θεολόγος να βρει τρόπο να κάνει ορθόδοξο μάθημα. Δεν μπορεί όμως, η επίλυση των λαθών των Προγραμμάτων να μετακυλύεται στον Θεολόγο καθηγητή. Όσο καλός κι αν είναι αυτός, τελικά είναι και αυτός άνθρωπος.

2. Γιατί άραγε όλοι οι καθηγητές των υπολοίπων ειδικοτήτων και όλοι οι άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι να είναι υποχρεωμένοι να προσφέρουν το έργο για το οποίο έχουν προσληφθεί από την πολιτεία, παρεκτός των Θεολόγων καθηγητών οι οποίοι, σύμφωνα με την παραπάνω θεωρία, θα πρέπει να διδάσκουν διαφορετικά από αυτά που τους ζητάει η πολιτεία, ενεργώντας ως νέοι κρυπτοχριστιανοί;

Πώς μπορεί εξάλλου, να λειτουργήσει εύρυθμα ο Θεολόγος καθηγητής και να παράξει αποδοτικό και αποτελεσματικό εκπαιδευτικό έργο, όταν η πολιτεία έρχεται και νομοθετεί ενάντια στον όρκο που έδωσε όταν πήρε το πτυχίο του²⁰;

Επίσης, παρατηρούμε στα νέα Προγράμματα, μια διάθεση αποφυγής της πίστης, δηλαδή διαπιστώνουμε ότι προάγεται ένα εκκοσμικευμένο σχολείο στο οποίο η πίστη δεν έχει χώρο και η θρησκεία αντιμετωπίζεται ως πολιτισμικό μέγεθος και

λησμονιέται η σύνδεσή της με την πίστη η οποία είναι και η γενεσιουργός αιτία αυτού του πολιτισμού. Είναι ολοφάνερη η αποφυγή της ομολογίας της ορθόδοξης πίστης που οδηγεί τελικά, στην αποσύνδεση του σχολείου και του μαθητή από την εκκλησιαστική κοινότητα, από την εκκλησιαστική ζωή, από την Εκκλησία.

Ο μαθητής καλείται πλέον, να δημιουργήσει τη δική του ατομική θρησκεία παίρνοντας στοιχεία από διαφορετικές θρησκείες αλλά και από άθρησκες κοσμικές αντιλήψεις²¹. Κατάληξη τελικά αυτού του ακραίου ατομικισμού είναι η σταδιακή επικράτηση του μηδενισμού των σύγχρονων κοινωνιών.

Ο μηδενισμός και η ατομική θρησκεία ουσιαστικά προωθούνται από εκείνους που εμφορούνται από ουδετερόθρησκες, εκκοσμικευμένες ή άθρησκες πολιτειοκρατικές αντιλήψεις, καθώς θεωρούνται ως τα πιο κατάλληλα εργαλεία για να προωθηθούν τα σχέδια τους, που περιέργως φαίνεται να συμπίπτουν με τα σχέδια εκείνων που οικοδομούν τη Νέα Τάξη Πραγμάτων και τη Νέα Εποχή²².

Να σημειωθεί εδώ, ότι μέλη της ΠΕΘ με πολύ προσωπικό κόπο, ανέδειξαν και τη σχέση των συζητούμενων Προγραμμάτων, με τα νεοταξικά και νεοεποχίτικης αντίληψης εκπαιδευτικά Προγράμματα της νεοβουδιστικής οργάνωσης Arigatou, την οποία η Εκκλησία της Ελλάδος χαρακτήρισε ως οργάνωση που οι χριστιανοί οφείλουν να αποφεύγουν διότι είναι ασυμβίβαστη με την ορθόδοξη πίστη²³.

Η δαιμονική, επιτρέψτε μου να πω, επιμονή στην αλλαγή του χαρακτήρα του μαθήματος μέσω των νέων Προγραμμάτων επιβεβαιώνει όλους τους παραπάνω ισχυρισμούς. Διότι η διατυμπανιζόμενη ανανέωση του μαθήματος των Θρησκευτικών κάλλιστα θα μπορούσε να προκύψει μέσα από την ανανέωση μεθόδων και μέσων της διδακτικής πράξης καθώς και της συνεχούς επιμόρφωσης και όχι με την αλλοίωση της φυσιογνωμίας του μαθήματος και τελικά την αποδόμηση της πίστης.

Ας υποθέσουμε όμως καλή τη πίστη, ότι τα Προγράμματα αυτά αλλά και οι άνθρωποι που τα συνέταξαν και τα προωθούν, κατάφωρα αδικούνται με όσα τους καταμαρτυρούνται. Ότι πραγματικά οι άνθρωποι αυτοί έχουν καλό σκοπό, δεν είναι όργανα κανενός, ότι τα κίνητρά τους είναι αγνά, ας τους αναγνωρίσουμε την καλή προαίρεση κι ένα μόνον λανθασμένο αποτέλεσμα. Οφείλουν όμως κι εκείνοι να λάβουν επιτέλους υπ' όψιν τους τη φωνή του λαού που κλήθηκαν για να διακονήσουν και όχι για να αλλαξοπιστήσουν και ο οποίος λαός, διαμαρτύρεται εντονότατα. Να αποδεχθούν τις λανθασμένες επιλογές τους στη σύνταξη αυτών των «απαράδεκτων και επικίνδυνων Προγραμμάτων»²⁴, που αποτελούν «μια πληγή από την κορφή μέχρι τα νύχια»²⁵, όπως θα 'λεγε και ο μεγαλοφωνότατος προφήτης Ησαΐας και να προσέλθουν έστω και την ύστατη στιγμή, σε έναν εκ του

μηδενός διάλογο για τη σύνταξη νέων Προγραμμάτων για το μάθημα των Θρησκευτικών²⁶.

«Στην ίδια κατεύθυνση της λογικής και της σύνεσης, όφειλε να κινηθεί και ο σημερινός Υπουργός Παιδείας κ. Κώστας Γαβρόγλου. Ο κ. Υπουργός, όμως, με προκλητικό τρόπο, συνεχίζοντας την τακτική του προηγούμενου Υπουργού Παιδείας κ. Νίκου Φίλη, επιμένει στην επιβολή των νέων Προγραμμάτων. Το Υπουργείο Παιδείας δρομολόγησε ενώ ακόμη εξελίσσεται ο διάλογος μεταξύ του Υπουργείου και της Εκκλησίας -ο διάλογος θεωρούμε ότι θα περατωθεί όταν η Εκκλησία τοποθετηθεί επισήμως και εγγράφως επί των συμπερασμάτων του διαλόγου- και ήδη πραγματοποιεί επιμόρφωση των Θεολόγων καθηγητών στα νέα Προγράμματα, κατά παράβαση της δημόσιας συμφωνίας του Αρχιεπισκόπου με τον Πρωθυπουργό. Η ενέργεια αυτή, εκτός από τον αντιδημοκρατικό της χαρακτήρα, αποτελεί και μια έμπρακτη ασέβεια στην αναμενόμενη απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Η εσπευσμένη ανακοίνωση και διενέργεια των επιμορφωτικών σεμιναρίων λειτουργεί εκβιαστικά προς την Εκκλησία της Ελλάδος, ώστε να αποδεχθεί ως τετελεσμένο γεγονός τα νέα πολυθρησκειακά Προγράμματα, τα οποία η πλευρά του Υπουργείου επιχειρεί να τα περάσει ως «ορθόδοξα», παρά τις εκπεφρασμένες αρνητικές θέσεις του Αρχιεπισκόπου²⁷... Η ΠΕΘ, κατόπιν αυτών των εξελίξεων, είναι υποχρεωμένη να ζητήσει την άμεση παραίτηση του Υπουργού Παιδείας για όλες αυτές τις μεθοδεύσεις, που τις θεωρούμε ως ασέβεια προς τις δημοκρατικές διαδικασίες και τους δημοκρατικούς θεσμούς της ελληνικής πολιτείας.

Θεωρούμε ότι είναι επιβεβλημένη η παρέμβαση του Αρχιεπισκόπου και του συνόλου των μελών της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, εφόσον οι επιμορφώσεις ξεκίνησαν πριν τη λήξη του διαλόγου. Αν ο διάλογος δεν είναι προσχηματικός, τότε η Εκκλησία εμπαίζεται ολοφάνερα στα μάτια όλων μας²⁸.

Όμως, καθαρές κουβέντες-σταράτα λόγια, αν παρ' ελπίδα, όλα τα μέλη της Επιτροπής της Εκκλησίας έχουν συμφωνήσει με το Υπουργείο, διότι γνωρίζουμε τις διαφωνίες μερικών από τα λαϊκά μέλη της Επιτροπής -μιας Επιτροπής σημειωτέον, η σύνθεση της οποίας άλλαξε επανειλημμένα και από την οποία αντιδημοκρατικά αποκλείστηκαν, προφανώς εσκεμμένα, όσοι ρητά διαφωνούσαν με τη δομή των υπό εξέταση Προγραμμάτων- αν λοιπόν επαναλαμβάνω, όλα τα μέλη της Επιτροπής της Εκκλησίας έχουν συμφωνήσει με το Υπουργείο, έχουν αποδεχθεί δηλαδή τη δομή των νέων Προγραμμάτων πράγμα που οι Θεολόγοι δεν ευχόμαστε και απλώς μόνον, έκαναν μερικές αλλαγές επί των Προγραμμάτων, οφείλουν σε αυτή την περίπτωση οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Μεσσηνίας, Μεσογαίας και Ύδρας που προΐστανται της Επιτροπής αυτής, ξεκάθαρα να θέσουν όλες τις συμφωνίες υπ'

όψιν όλης της Ιεραρχίας. Ο Μακαριώτατος ο οποίος δημόσια τοποθετήθηκε εναντίον αυτών των απαράδεκτων και επικίνδυνων Προγραμμάτων, πιστεύουμε ότι έχει την παρρησία εκείνη που απαιτείται ώστε και δημόσια να τοποθετηθεί εξηγώντας τους λόγους που οδήγησαν σε αυτή την αλλαγή της στάσης της Εκκλησίας έναντι αυτών των Προγραμμάτων και τελικά η Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος επίσημα πλέον και ενυπόγραφα, θα έχει την ιστορική ευθύνη, με την ψήφο των σεπτών μελών της να εγκρίνει τη μεγαλύτερη αλλαγή, από συστάσεως του ελληνικού κράτους και έως σήμερα, της φυσιογνωμίας του μαθήματος των Θρησκευτικών.

Εμείς οι Θεολόγοι «εΐπαμε καί έλαλήσαμεν, καί άμαρτίαν ούκ έχομεν»²⁹.Θα συνεχίσουμε την ενημέρωση του λαού επί των Προγραμμάτων ευχόμενοι να μην έχουμε δίκιο στην κριτική μας. Τα μέλη του ΔΣ της ΠΕΘ, να είστε βέβαιοι, δεν θα έχουν καμιά δυσκολία να παραδεχθούν ξεκάθαρα ότι δεν μπόρεσαν να φέρουν σε πέρας το έργο της αποτροπής της εφαρμογής αυτών των Προγραμμάτων κυρίως διότι εκτός της πολιτείας δεν κατάφεραν να πείσουν και το χώρο της ποιμαίνουσας Εκκλησίας. Σε μια τέτοια όμως περίπτωση θεωρούμε ότι οι μεγάλοι χαμένοι της υπόθεσης θα είναι τα παιδιά μας, το μάθημα των Θρησκευτικών και η ελληνική κοινωνία στο σύνολό της.

Μέχρι όμως να συμβούν όλα αυτά, τα οποία απευχόμαστε, «η ΠΕΘ προστατεύοντας τα μέλη της, καλεί τους Θεολόγους να δηλώσουν: α) ότι η εξαναγκαστική συμμετοχή τους στα εν λόγω επίμαχα επιμορφωτικά σεμινάρια του Υπουργείου Παιδείας δεν συνεπάγεται και τη συμφωνία τους στα νέα Προγράμματα και β) δεν πρόκειται να υλοποιήσουν προδήλως αντισυνταγματικές εντολές, όπως επιβάλλουν οι σχετικές διατάξεις του δημοσιούπαλληλικού κώδικα»³⁰.

Βέβαια όσοι αντιδρούν στα νέα Προγράμματα χαρακτηρίζονται παρευθός και άκριτα, ως φανατικοί, αντιδραστικοί και συντηρητικοί. Αυτό γίνεται σκόπιμα για να δημιουργηθεί ένα επικοινωνιακό και συναισθηματικό κλίμα εναντίον τους και να μην εισακούγονται τα επιχειρήματά τους. Τους προκαλούμε. Επιτέλους, αντιμετωπίστε μας με επιχειρήματα και όχι με χαρακτηρισμούς.

Οι κατηγορίες που εκτοξεύονται εναντίον εκείνων που αντιδρούν στην εκβιαστική και ετσιθελική επιβολή των νέων Προγραμμάτων, δεν αφορούν μόνο σε πρόσωπα αλλά και στο ίδιο το μάθημα των Θρησκευτικών προκειμένου να οδηγηθούμε στην αποδόμησή του³¹.

Εδώ και μερικές δεκαετίες από τις ίδιες συνεχώς κατευθύνσεις και τα ίδια χείλη το μάθημα μας χαρακτηρίζεται κατηχητικό, ομολογιακό, αναχρονιστικό. Η

επικοινωνιακή αυτή προπαγάνδα εναντίον του μαθήματος τροφοδοτεί με αντιθεολογικά και αντιεκκλησιαστικά επιχειρήματα τους εχθρούς της πίστης και του μαθήματος δίνοντάς τους λαβή για ενέργειες εναντίον του. Έτσι όμως κατασκευάζεται ο δούρειος ίππος, δημιουργείται η Πέμπτη φάλαγγα και ανοίγονται όχι μια, αλλά πολλές κερκόπορτες για την μετάλλαξη³² και την τελική άλωση του μαθήματος. Εκείνοι που συνεργούν σε όλα αυτά αποδεικνύονται, ως οι ηθικοί αυτουργοί της αποδόμησης των ιερών και οσίων της φυλής μας και συνεργοί στην επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού που δεν είναι άλλος από τη δημιουργία ενός άθεου ελληνικού(;) κράτους.

Μια φυλή, μια πατρίδα, ένας λαός, ένα κράτος όμως, που «προώριστεί να ζήσει και θά ζήσει»³³, καθώς κατά τον ποιητή, «Ἡ Ρωμισούνη ἐν' νά χαθεῖ, ὄντας ὁ κόσμος λείπει!»³⁴.

Η Ελλάδα, οι Έλληνες έχουν ακόμη πολύ δρόμο να βαδίσουν. Και θα τον διανύσουν ανέφελα και απρόσκοπτα, αν όντως η πίστη τους στο θεανθρώπινο πρόσωπο του αναστάντος Χριστού είναι αληθινή και ολοκληρωτική. Οι Έλληνες είναι καιρός να συνειδητοποιήσουν ότι το όραμα της ελεύθερης και ευημερούσας πατρίδος λαμβάνει σάρκα και οστά μόνον μέσα από την ολοκληρωτική παράδοσή τους, όχι σε ξένα κέντρα και ανθρώπινες δυνάμεις αλλά σ' Εκείνον που είναι «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον»³⁵ και από τον Οποῖον πηγάζει «πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον»³⁶. Αυτό το όραμα προϋποθέτει αυτή την πίστη και αυτή η πίστη γεννάει την αγάπη, την ελευθερία, την ελπίδα και τις άλλες αρετές και τελικά χαρίζει την πολυπόθητη αιωνιότητα και την βασιλεία των Ουρανών στον άνθρωπο. Η Εκκλησία, η πολιτεία, η οικογένεια, το σχολείο, η ελληνική κοινωνία, άπαντες οφείλουν να στοιχηθούν επάνω σε μια πορεία επαναπροσέγγισης Εκείνου που είναι η Πηγή της Ζωής.

Αν αυτό το όραμα ζωής και αυτή η ζωηφόρος πίστη διαπεράσει σύνολη την ελληνική κοινωνία, τότε και το μάθημα των Θρησκευτικών θα ελευθερωθεί από όλους τους μαθητευόμενους μάγους του και θα αποκτήσει τον πραγματικό του ρόλο και σκοπό, που είναι η σύνδεση του μαθητή, του σχολείου όλου με την πραγματική κοινωνία, δηλαδή την Εκκλησία, το Σώμα του Χριστού.

Μέχρι βέβαια, να συνειδητοποιήσει ο ελληνικός λαός τη λύση στο δράμα που βιώνει θα συνεχίσει να βολοδέρνει ανάμεσα στις συμπληγάδες της παγκοσμιοποίησης και της Νέας Τάξης Πραγμάτων και θα χάνεται ανάμεσα στις αμπελοφιλοσοφίες και στα φληναφήματα του πλουραλισμού, της πολυπολιτισμικότητας, του εκκοσμικευμένου κράτους και σχολείου που σκοτώνουν τελικά, την ελπίδα του ανθρώπου.

Ο ελληνικός λαός όμως, μέσα στη δίνη των προβλημάτων που καθημερινά αντιμετωπίζει, δεν πρέπει να λησμονεί ότι την ιστορία την γράφουν οι κλητοί, οι εκλεκτοί και οι κατά Θεόν μορφωμένοι και όχι απαραίτητα οι έχοντες την θύραθεν παιδεία ή όσοι κομπάζουν ασύνετα περί αυτής ή όσοι επιχειρούν δι' αυτής τα ενάντια στη θεία βούληση. Αν και τελικά βέβαια, όλοι έχουμε το μερίδιο μας στη συγγραφή της ανθρώπινης ιστορίας στο χωροχρονικό σημείο όπου ταχθήκαμε να υπάρξουμε, κατά το μέτρο των ελεύθερων επιλογών μας και επί των όσων επιτρέπει και προνοεί η θεία πανσοφία.

Γι' αυτό η ΠΕΘ, επειδή από της ιδρύσεώς της, έχει ταχθεί στο σκοπό ενός μαθήματος των Θρησκευτικών που υπηρετεί την Αλήθεια και οικοδομεί τη σωτηρία του νέου, στέκεται παγερά αδιάφορη απέναντι στις κατηγορίες των «ταλιμπανιστών της εκκοσμίκευσης και του Διαφωτισμού»³⁷, που μιλάνε για τους «ταλιμπανιστές της θρησκείας»³⁸. Απέναντι σε αυτές τις επιλογές η ΠΕΘ απερίφραστα δηλώνει ότι τα μέλη της ακολουθούν το δρόμο της μοναδικής Αλήθειας, το δρόμο που οδηγεί από το Γολγοθά στο Κενό μνημείο, από το Σταυρό στην Ανάσταση, το δρόμο του Χριστού, του μόνου Αληθινού Θεού.

Η ΠΕΘ διατηρεί, την ηρεμία του ανθρώπου που πράττει το καθήκον του και δεν σκιάζεται ούτε από τους ζηλωτές του χωρισμού κράτους – Εκκλησίας ούτε από τους φανατικούς της χριστιανοφοβίας³⁹, εκείνους δηλαδή τους χριστιανοφοβικούς που μισούν τον Χριστό και κάθετι χριστιανικό.

Η ΠΕΘ επίσης, ομιλεί ή σιωπά με γνώμονα πάντα την επιτυχία του στρατηγικού στόχου της Ελληνορθόδοξης Παιδείας⁴⁰. Εξάλλου και ο λόγος και η σιωπή μεταφέρουν πάντα μηνύματα τα οποία φυσικά αξιολογούνται είτε αρνητικά είτε θετικά από τον αποδέκτη ανάλογα και με την προδιάθεσή του.

Η ΠΕΘ ακόμη, θα συνεχίσει σε πείσμα όσων ευελπιστούν τα αντίθετα, να πορεύεται αγωνιστικά, παρακολουθώντας ανελλιπώς τις εξελίξεις που διαδραματίζονται μέσα στο σύγχρονο γεωπολιτικό περιβάλλον το οποίο ως ένα διαρκές εκκρεμές ταλαντεύεται από τη θεωρία του τέλους της ιστορίας του Φράνσις Φουκουγιάμα⁴¹ έως τη θεωρία της σύγκρουσης των πολιτισμών του Σάμιουελ Χάντιγκκτον⁴², η οποία με την σύγχρονη έξαρση του ισλαμικού φονταμενταλισμού και εξτρεμισμού φαίνεται να επιβεβαιώνεται. Η ΠΕΘ γνωρίζει πολύ καλά ότι αυτή η νέα διεθνής πραγματικότητα δημιουργεί τελικά «μια νέα α-ηθική τάξη πραγμάτων, που διαμορφώνεται σιγά – σιγά αλλά σταθερά και καθορίζεται από δύο βασικούς άξονες: την «ολιστικότητα» και την «παγκοσμιότητα», οι οποίοι συντελούν στην υποχώρηση και εξαφάνιση της τοπικότητας και της παραδοσιακότητας και οικοδομούν τον παγκοσμιοποιημένο άνθρωπο της Νέας

Εποχής. Πρόκειται για το φαινόμενο του συγκρητισμού, της σύγκρασης δηλαδή θρησκειών, πολιτισμών, παραδόσεων, που υπήρξε στην Ιστορία πρόδρομος της κατάλυσης ολόκληρων κόσμων»⁴³.

«Όπως εύστοχα παρατηρεί και ο Τόμας Φρίντμαν, διευθυντής ομάδος ειδικών που διαμορφώνουν πολιτικές στην Αμερική, «η Παγκοσμιοποίηση θα επιφέρει κατάρρευση του περιβάλλοντος και ξερίζωμα κάθε εθνικής κουλτούρας σε βαθμό που δεν έχει δει μέχρι τώρα ποτέ άλλοτε η ιστορία. Ωστόσο, δεν μπορείς να χτίσεις μία κοινωνία, αν την ίδια ώρα καταστρέφεις τις ρίζες της, τα πολιτιστικά της θεμέλια που έδιναν συνοχή και σεβασμό στις κοινές αξίες»⁴⁴.

Όμως «αυτός που έχει θρησκεία και πατρίδα και οικογένεια και αξίες, αυτός χρειάζεται σήμερα στο Γένος. Και η Ορθοδοξία αυτόν τον τύπο διαπλάθει και στηρίζει. Τον άνθρωπο με αυτοσυνειδησία και ταυτότητα»⁴⁵.

«Ιδιαίτερα σήμερα, που ...η Ελλάδα έγινε ένα παζάρι όπου όλα πουλιούνται, σε όποιον θέλει να τα αγοράσει. Καταντήσαμε να μην έχουμε απάνω μας τίποτα ελληνικό, από το σώμα μας ίσαμε το πνεύμα μας. Το μασκάρωμα άρχισε πρώτα από το πνεύμα και ύστερα έφθασε και στο σώμα...

...Έρχεται καινούργιος κόσμος! Το Κολοσσαίο με τα ουρλιάσματά του σκεπάζει τις ψαλμωδίες που λένε οι μάρτυρες, περιμένοντας τα θηρία να τους φάνε»⁴⁶, γράφει χαρακτηριστικά ο Φώτης Κόντογλου στο βιβλίο του «Ασάλευτο θεμέλιο».

Σ' αυτόν τον αλλοτριωμένο, διαιρεμένο και παγκοσμιοποιημένο κόσμο η Εκκλησία οφείλει να επιδράσει δια του κηρύγματος της, μεταμορφωτικά, προβάλλοντας την Οικουμενικότητα της.

Και αυτό διότι στην Εκκλησία ο όρος Οικουμενικότητα επεκτείνεται εννοιολογικά, συμπεριλαμβάνοντας στην έννοια αυτή πέρα από τα γεωγραφικά όρια του χώρου της Οικουμένης και την διάσταση του χρόνου, συνδέοντας την έτσι, με την έννοια της Καθολικότητας⁴⁷. Ο όρος πάλι, Καθολικότητα προέρχεται από τον όρο Καθολικό ο οποίος στην πρωτογενή του σημασία δηλώνει το πλήρες, το «καθόλου»⁴⁸. «Το πλήρες είναι το αληθές. Και η αλήθεια στην Εκκλησία δεν είναι αφηρημένη έννοια, ή η ιδέα του γνήσιου. Η αλήθεια είναι κατεξοχήν υποστατική πραγματικότητα, είναι δηλαδή πρόσωπο. Είναι ο Χριστός, όπως ο ίδιος μας το διαβεβαίωσε: “ἐγὼ εἰμι.. ἡ Ἀλήθεια”⁴⁹. Ο Χριστός είναι η αλήθεια όλων των πραγμάτων.»⁵⁰ Και «γὰρ ἤκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστὸς»⁵¹.

Με βάση όλα τα παραπάνω η ΠΕΘ είναι σταθερά προσανατολισμένη στην οικοδόμηση ενός σχολείου το οποίο θα παρέχει αληθινή παιδεία. Με τον όρο

παιδεία νοούμενο ως «το σύνολον όλων των πάσης φύσεως ενεργημάτων με τα όποια είναι δυνατόν να υψωθεί άνθρωπος πάνω από το επίπεδο της φυσικής και βιολογικής του υπάρξεως για να φτάσει στην τελείωση του σαν πνευματικό ον.»⁵²

Το σχολείο λοιπόν, οφείλει να είναι Σχολείο «Παιδαγωγούν»⁵³ που «δεν θα ενδιαφέρεται μόνο για την καλλιέργεια των δεξιοτήτων και ικανοτήτων των παιδιών μας, καθιστώντας τους μαθητές «ρεζερβουάρ» πληροφοριών αλλά πρώτιστα θα φέρει την υποχρέωση να προσφέρει σ' αυτά Παιδεία με την τρισυπόστατη διάστασή της: ως εκπαίδευση, μόρφωση και ηθική καλλιέργεια»⁵⁴.

Αυτή η Παιδεία είναι η Ελληνόρθοδοξη Παιδεία, αυτή που οφείλει να προσφέρει το καλούμενο σήμερα μάθημα των Θρησκευτικών. Σ' αυτή την Παιδεία η σύνδεση του σχολείου και του μαθητή με την εκκλησιαστική κοινότητα και ζωή, θεωρείται εκ των ων ουκ άνευ, όρος *sine qua non*, απαραίτητο δηλαδή, στοιχείο για την πνευματική δομή των ίδιων των μαθητών αλλά και για την ίδια την υπαρξιακή δομή του ελληνικού πολιτισμού, ο οποίος είναι ανάγκη να διατηρηθεί ως βασικό συστατικό στοιχείο της ταυτότητας και της συνείδησης των Ελλήνων. Αυτή είναι η δική μας Παιδεία και σε αυτή την Παιδεία δεν έχουν θέση διχαστικές θεματικές εβδομάδες τύπου Έμφυλων ταυτοτήτων που διαστρέφουν την ανθρώπινη οντολογία⁵⁵.

Να θυμηθούμε επίσης αυτά που έλεγε ο Παπουλάκος: «Τ' άθεα γράμματα είναι η ρίζα κάθε συμφοράς... Μιλιούνια άνθρωποι πλανήθηκαν απ' την ξελογιάστρα μάθηση, κι ακούμπησαν απάνω της για να κοιμηθούν ξέγνοιαστοι. Δεν το κατάφεραν όμως. Τους ξύπνησαν τα ουρλιάσματα του πολέμου και του αφανισμού... Τ' άθεα γράμματα πάνε να ξεράνουνε και το δέντρο της λευτεριάς, που πότισαν με το αίμα τους οι ήρωες του γένους. Τ' άθεα γράμματα παραμέρισαν τους αγίους και τους αγωνιστές και βάλανε στο κεφάλι του έθνους ξένους κι άπιστους γραμματισμένους, που πάνε να νοθέψουνε τη ζωή μας. Τ' άθεα γράμματα κόψανε το δρόμο του έθνους και τ' αμποδάνε να χαρεί τη λευτεριά του... Τ' άθεα γράμματα υφαίνουνε το σάβανο του γένους... Ο Άγιος Κοσμάς μαρτύρησε για μιάν Ελλάδα του Χριστού κι όχι για μιάν Ελλάδα δουλωμένη στον αντίχριστο... Σπρώξτε τα παιδιά σας στη μάθηση του λόγου του Θεού. Μάθετέ τους τ' αγιώτικα γράμματα για να δει ο τόπος την αληθινή προκοπή και να χαρεί τη λευτεριά του. Διαφορετικά μαύρες μέρες θα ξημερώσουνε και δρολάπια κι αρρώστιες και συφορές και το χυμένο αίμα θα βάψει πάλι τις πολιτείες και τα χωριά, και τα βουνά, και τους κάμπους και τα πέλαγα.»⁵⁶

Ίσως γι' αυτό χρειαζόμαστε στην πατρίδα μας σήμερα, ηγέτες του αναστήματος ενός Ιωάννη Καποδίστρια ο οποίος διακήρυττε ότι, «τὸ πρῶτιστον καὶ οὐσιωδέστατον τῶν καθηκόντων τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἶναι νὰ παράσχη

εἰς τὸ Ἔθνος τὴν διδασκαλίαν τῆς πίστεως»⁵⁷ και αγωνιζόταν για τη μόρφωση των Ελληνοπαίδων αυτό το «ροδόχρουν ὄνειρον τῆς Ἑλλάδος»⁵⁸ ὅπως το αποκαλούσε. Σε μια εγκύκλιό του μάλιστα, προέτρεπε τον κλήρο, «λαλήσατε εἰς τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ»⁵⁹ και προς στους ξένους ἔγραφε, «τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος σύγκειται ἐξ ἀνθρώπων οἵτινες ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν ἔπαυσαν ὁμολογοῦντες τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ τὴν γλώσσαν τῶν πατέρων αὐτῶν λαλοῦντες»⁶⁰. Πιστεύουμε ακράδαντα ὅτι η Εκκλησία και η Ελληνόρθόδοξη Παιδεία θα σώσουν και πάλι το γένος μας αναδεικνύοντας ἥρωες της πίστες και του γένους. «Διότι, ὅπως επιγραμματικά αποφαίνεται ο Ἅγιος Παῖσιος ο Ἀγιορείτης, μπορεί ο διάβολος να καταστρέφει, ἀλλὰ ο καλὸς Θεὸς εργάζεται και δεν θα αφήσῃ να εξαφανισθῇ το γένος μας.»⁶¹

Γι' αυτό, η Πίστη στο Χριστό θα νικήσῃ τον ἄθεο ψευτορεαλισμό, το πύρωμα της καρδιάς την ψυχρή «λογική». Ἐτσι πορευόμενη και η πατρίδα μας θα αναστηθεῖ. Διότι, «η μεγαλοσύνη των εθνῶν δε μετριέται με το στρέμμα. Με της καρδιάς το πύρωμα μετριέται και με το αἷμα!»⁶²

Η Ελλάδα χρειάζεται μια νέα παλιγγενεσία. Το «ζαλισμένο κοπάδι»⁶³ ὅπως ἔλεγε ο Νόαμ Τσόμσκι, το «κοπάδι που τα ἔχει χαμένα»⁶⁴, ὅπως ἔλεγε ο Λίπμαν, οφείλει να ξυπνήσῃ ἀπὸ τον λήθαργο στον ὁποῖο το ἔχουν καταδικάσει εκείνοι που διαχειρίζονται το επικοινωνιακό σύστημα και κατασκευάζουν με αὐτό συνειδήσεις «δαμάζοντας» ἔτσι το λαό. Οι κατὰ Λίπμαν «αμαθείς και ενοχλητικοὶ ἄσχετοι»⁶⁵, δηλαδή ο λαὸς οφείλει να πάψῃ να παίζει το ρόλο του κομπάρσου ἢ του ἀπλού θεατῆ και να πάρῃ τη ζωὴ του στα χέρια του.

Να αφήσουμε πίσω την αντίληψη που φαίνεται να ἔχει διαποτίσει το σύνολο σχεδόν του πολιτικού κόσμου και του ελληνικοῦ λαοῦ κι ἔχει τις ρίζες της στο σύνδρομο του «ραγιά» και της «Ψωροκώσταινας» που καταταλαιπωρεῖ τον Ἕλληνα ἀπὸ το 1204 μ.Χ.

Στο ἐρώτημα αν «ἔχουν περάσει ἄραγε για πάντα εκείνοι οι παλιοὶ καιροὶ που η Πατρίδα ἦταν ἀκόμα δυνατή....;»⁶⁶ Ἀπαντάμε αποφασιστικὰ ΟΧΙ ! Γιατί ζούμε, κι ὅσο ζούμε, ἐλπίζουμε. Ἐλπίζουμε στην Ἀνάσταση.

Ἐλπίζουμε πως: «κι αν πέσαμε σε πέσιμο πρωτάκουστο και σε γκρεμό κατρακυλήσαμε που πιο βαθύ καμιά φυλὴ δεν εἶδε ως τώρα, εἶναι γιατί με των καιρῶν το πλήρωμα ὅμοια βαθύ ἐν' ἀνέβασμα μας μέλλεται προς ὕψη ουρανοφόρα!»⁶⁷.

Εμπρός λοιπόν, Ἕλληνες! «Σταθείτε, σταματήστε τον κατήφορο που τρέχετε και μαχητές γύρ' ἀπὸ τη σημαία μαζευτεῖτε»⁶⁸. Ἀδράξτε τη σημαία της

χριστιανικής πίστης, τη σημαία την ελληνική, τη σημαία των ελληνικών οραμάτων και ιδανικών, τη σημαία των πανανθρώπινων αξιών, τη σημαία της ελληνορθόδοξης παιδείας.

Εμπρός Έλληνες! Να αναστηλώσουμε, να μορφώσουμε και πάλι τις εικόνες του Χριστού και των Αγίων, τις εικόνες της πατρίδας στις ψυχές των παιδιών μας, στις ψυχές του κάθε έλληνα και της κάθε ελληνίδας.

Εμπρός Έλληνες! Να βαδίσουμε αποφασιστικά για την ανάσταση της ελληνικής ψυχής, της ελληνικής λεβεντιάς και αρχοντιάς, την ανάσταση του γένους των Ελλήνων, την ανάσταση της Ελλάδας.

Εμπρός Έλληνες! Σήμερα καλούμαστε να πάρουμε στην πλάτη μας το φορτίο της ιστορίας, να σηκώσουμε στους ώμους μας την Ελλάδα.

Εμπρός Έλληνες! Ήρθε η ώρα να ακούσουμε ξανά τη φωνή της μάνας Ελλάδας:

: Ω, παιδιά μου, ορφανά, σκορπισμένα εδώ κι εκεί, διωγμένα κι υβρισμένα ξυπνήστε τώρα ήρθε η ώρα! Ήρθε ο Δείπνος ο Μυστικός! Ξυπνήστε τέκνα κι ήρθε η ώρα!69

Εμπρός παιδιά των Ελλήνων! Ομπρός να ξεχερσώσουμε τα μαύρα τα ρουμάνια, να διαλυθούνε τα στοιχειά, να φύγουνε τα φίδια που μέσα κει φωλιάζουνε και μας ρουφάν το αίμα. Ομπρός να ξεχερσώσουμε τα μαύρα τα ρουμάνια, να φύγει η ακρίδα κι ο σκορπιός, να δει τον ήλιο ο κόσμος, να δει η πατρίδα μας Λαμπρή, λεύτερα καλοκαίρια70.

Εμπρός Έλληνες!

* Ομιλία που εκφωνήθηκε στο Βελλίδειο Συνεδριακό Κέντρο της Θεσσαλονίκης στις 7 Μαΐου 2017 στα πλαίσια της εκδήλωσης με τίτλο «Ελληνορθόδοξη Παιδεία ή άθεα γράμματα;» που συνδιοργάνωσαν η Ιερά Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, η Πανελλήνια Ένωση Θεολόγων και εικοσιδύο χριστιανικά Ορθόδοξα σωματεία της συμπρωτεύουσας.

Υποσημειώσεις:

1 Πεντοζάλι. Κρητικός πολεμικός χορός, αποτελεί μέρος της κρητικής λεβεντιάς και αρετής και διαδηλώνει τον ξεσηκωμό, τη λεβεντιά, τον ηρωισμό και την ελπίδα.

2 Λέει ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός: «Ἐνθα γὰρ ἂν ᾗ τὸ σημεῖον(ὁ σταυρός) ἐκεῖ καὶ αὐτὸς (ὁ Χριστός) ἔσται», που σημαίνει «Όπου ο Σταυρός, εκεί και ο Χριστός», Έκδοσις ακριβῆς της Ορθοδόξου πίστεως, εκδ. Πουρνάρα, Θεσσαλονίκη 1985, σ. 358.

3 «Τὴν Ζ΄ (7η) τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐορτάζομεν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπὶ Κωνσταντίου Βασιλέως, υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων, ἐν ἔτει τμς΄ (346)», Ματθαίου Λαγγή, Ο Μέγας Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, τόμος Ε΄ Μήνας Μάιος, Αθήναι 1994, σ. 159. Βλ. και Άγιος Νεκτάριος Μητροπολίτης Πενταπόλεως, Ο Σταυρός, παρουσίαση: υπό Αρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη, εκδ. Νεκτάριος Δ. Παναγόπουλος, Αθήνα 2004, σ. 42.

4 «Μένουμε Έλληνες και Ορθόδοξοι» ήταν ο τίτλος της πρώτης εκδήλωσης στο Βελλίδειο Συνεδριακό Κέντρο της Θεσσαλονίκης που συνδιοργάνωσαν η Ιερά Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, η Πανελλήνια Ένωση Θεολόγων και εικοσιτρία χριστιανικά Ορθόδοξα σωματεία της συμπρωτεύουσας, στις 14 Φεβρουαρίου 2016.

5 Επιστολή της ΠΕΘ προς τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμον και άπαντας τους Ιεράρχες της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος (Αριθμ. Πρωτ.: 34, Αθήνα, 14 Φεβρουαρίου 2014), με τίτλο, Η ΠΕΘ θέτει τον Αρχιεπίσκοπο και τους Ιεράρχες προ των ευθυνών τους για το Μάθημα των Θρησκευτικών, περιοδικό της ΠΕΘ«Κοινωνία», τεύχος 1, Ιανουάριος-Μάρτιος 2014, σ. 1.

6 Ηρακλή Ρεράκη, Εισαγωγή στη δομή και το περιεχόμενο του προτεινόμενου Προγράμματος Σπουδών για το μάθημα των Θρησκευτικών. Προβληματισμοί και επισημάνσεις, στον τόμο, Πρακτικά Πανελλήνιου Επιστημονικού Συνεδρίου, ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ: ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ-ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ-ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ(Θεσσαλονίκη 11 - 13 Μαρτίου 2013), έκδοση του Εργαστηρίου Παιδαγωγικής - Χριστιανικής Παιδαγωγικής του Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας του ΑΠΘ, Θεσσαλονίκη 2014, σσ. 49-76.

7 Steve Bruce, God is Dead: Secularization in the West, Oxford: Blackwell, 2002.

8 Ηρακλή Ρεράκη, Το νέο Πρόγραμμα Σπουδών στα Θρησκευτικά και η ευθύνη της Εκκλησίας. Ηλεκτρονική πηγή: <http://www.antibaro.gr/article/16009>.

9 Ηρακλή Ρεράκη, Κατήχηση ειδώλων στο Δημοτικό και στο Γυμνάσιο: Η απόσχιση των μαθητών από την Ορθόδοξη Πίστη η ένταξή τους σε μια πολυθρησκευτική θρησκευτικότητα, ως στόχος του νέου Πιλοτικού Προγράμματος Σπουδών. Ηλεκτρονική πηγή:

http://aktines.blogspot.gr/2016/10/blog-post_22.html

10 Δελτίον τύπου της ΠΕΘ (Αριθμ. Πρωτ. 109, Αθήνα, 5 Σεπτεμβρίου 2016), με τίτλο: Απαιτούμε ΙΣΟΝΟΜΙΑ, περιοδικό της ΠΕΘ «Κοινωνία», τεύχος 3, Ιούλιος-Σεπτέμβριος 2016, σ. 333. Βλ. και Σεραφείμ Μητροπολίτης Πειραιώς, Αγαπητέ Υπουργέ κ. Φίλη, Δημοκρατία σημαίνει ισονομία, άρθρο στο περιοδικό της ΠΕΘ «Κοινωνία», τεύχος 2, Απρίλιος-Ιούνιος 2016, σ. 220. Βλ. και Ηρακλή Ρεράκη, Θρησκευτικά: Η «ιερή» ευθύνη και η παράνομη στάση της Πολιτείας! άρθρο στην εφημερίδα «Ορθόδοξη Αλήθεια», 12-4-2017, σ. 19. Ηλεκτρονική πηγή: http://thriskeftika.blogspot.gr/2017/04/blog-post_70.html

11 Ηρακλή Ρεράκη, Η κατάργηση του χριστοκεντρικού μαθήματος των Θρησκευτικών και η εισαγωγή της πολυθρησκείας στο ελληνικό σχολείο. Ηλεκτρονική πηγή:

https://www.zoiforos.gr/index.php?option=com_k2&view=item&id=11867:i-katargisi-tou-xristokentrikoy-mathimatos-ton-thriskeftikon-kai-i-eisagogi-tis-polythriskeias-sto-elliniko-sxoleio&Itemid=202

12 Ιωάννης Φύκαρης, Κρίσεις επί του προτεινόμενου από το Υπουργείο Παιδείας Έρευνας και Θρησκευμάτων Προγράμματος του μαθήματος των Θρησκευτικών, περιοδικό της ΠΕΘ «Κοινωνία», τεύχος 4, Σεπτέμβριος-Δεκέμβριος 2016, σ. 417.

13 Επιστολή της ΠΕΘ προς τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και Πάσης Ελλάδος..., σ. 2

14 Ημερίδες και Συνέδρια για το μάθημα των Θρησκευτικών:

α) Ημερίδα της ΠΕΘ στις Σέρρες με θέμα: Η διατήρηση του ορθόδοξου χαρακτήρα στο Μάθημα των Θρησκευτικών, στις 4 Φεβρουαρίου 2017.

β) Ημερίδα της ΠΕΘ στη Θεσσαλονίκη με θέμα: Η θέση της Ορθόδοξης Θεολογίας στο μάθημα των Θρησκευτικών, στις 14 Ιανουαρίου 2017.

γ) Ημερίδα της ΠΕΘ στη Δράμα με θέμα: Τα νέα Προγράμματα Σπουδών στα

Θρησκευτικά και οι επιπτώσεις τους για τους μαθητές, στις 23 Οκτωβρίου 2016.

δ) Ημερίδα της ΠΕΘ στη Μυτιλήνη με θέμα: Εκκλησία - Πολιτεία και το μάθημα των Θρησκευτικών : Προσέγγιση στην ορθόδοξη παράδοση ή κατήχηση των μαθητών στην πολυθεία; στις 8 Οκτωβρίου 2016.

ε) Ημερίδα της ΠΕΘ στη Βέροια με θέμα: Το μάθημα των Θρησκευτικών σε κρίση, στις 24 Σεπτεμβρίου 2016.

στ) Ημερίδα της ΠΕΘ και της Εστίας Πατερικών Μελετών στο Αμαρούσιον Αθηνών με θέμα: Προβληματική του νέου προγράμματος των Θρησκευτικών. Μια νεοφανής πρακτική μέσα στην ελληνορθόδοξη παράδοσή μας, στις 23 Σεπτεμβρίου 2016.

ζ) Ημihμερίδα της ΠΕΘ στη Λάρισα με θέμα: Τα νέα Προγράμματα Σπουδών στο μάθημα των Θρησκευτικών ως εργαλεία για την αποδόμηση της ορθοδόξου πίστεως, στις 12 Νοεμβρίου 2016.

η) Ημερίδα της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Κρήτης με θέμα: Το μάθημα των Θρησκευτικών και αι δικαστικά αποφάσεις 115/2012 και 1/2015, στις 7 Νοεμβρίου 2015.

θ) Θεολογικό - Παιδαγωγικό Συνέδριο της Ι. Μ. Ηλείας και της ΠΕΘ, στον Πύργο Ηλείας με θέμα: Παιδεία - Διαφωτισμός - Παγκοσμιοποίηση: Ορθόδοξη εκκλησιαστική θεώρηση, στις 14 και 15 Φεβρουαρίου 2015.

ι) Επιστημονική - Παιδαγωγική Ημερίδα της ΠΕΘ στο Βόλο, με θέμα: Η θρησκευτική αγωγή και το νέο πιλοτικό Πρόγραμμα Σπουδών την εποχή της Παγκοσμιοποίησης: Προβληματισμοί και διλήμματα, στις 3 Μαΐου 2014.

ια) Θεολογική Ημερίδα της ΠΕΘ στη Λάρισα, με θέμα: Η θρησκευτική αγωγή στην Ελλάδα Προβλήματα - Προοπτικές, στις 25 Ιανουαρίου 2014.

ιβ) Επιστημονική - Παιδαγωγική Ημερίδα της ΠΕΘ στα Μελίσσια Αθηνών με θέμα: Τα Αναλυτικά Προγράμματα Σπουδών (Πιλοτικά κ.α.), και τα εν χρήσει Σχολικά Βιβλία Θεωρητικής Κατευθύνσεως (Θρησκευτικών, Φιλολογικών Μαθημάτων και Ιστορίας) Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, στις 12 Οκτωβρίου 2013.

ιγ) Επιστημονική Ημερίδα του Εργαστηρίου Παιδαγωγικής - Χριστιανικής Παιδαγωγικής του Τμήματος Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, με θέμα: Η Θρησκευτική Εκπαίδευση στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Βαθμίδα των σχολείων στις Βαλκανικές χώρες, στις 16 Μαΐου 2013.

ιδ) Επιστημονικό Συνέδριο το οποίο διοργανώθηκε από το Εργαστήριο Παιδαγωγικής - Χριστιανικής Παιδαγωγικής του Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, υπό την αιγίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, στη Θεσσαλονίκη με θέμα: Το μάθημα των θρησκευτικών: Προβληματισμοί - Επισημάνσεις - Προτάσεις, στις 11-12 Μαρτίου 2013.

ιε) Ημερίδα της Ορθόδοξης Χριστιανικής Αδελφότης Θεολόγων «Ο ΣΩΤΗΡ» στην Θεσσαλονίκη με θέμα: Το μάθημα των θρησκευτικών στον καιρό της πανθρησκείας, στις 12 Ιανουαρίου 2013.

ιστ) Ημερίδα της Ορθόδοξης Χριστιανικής Αδελφότης Θεολόγων «Ο ΣΩΤΗΡ» στην Θεσσαλονίκη με θέμα: Το μάθημα των θρησκευτικών στον καιρό της πανθρησκείας, στις 29 Δεκεμβρίου 2012.

ιζ) Ημερίδα της Εστίας Πατερικών Μελετών στο Πολεμικό Μουσείο Αθηνών με θέμα: Θρησκευτικά: Ορθόδοξη Παιδεία ή Πανθρησκειακή προπαγάνδα; στις 19 Μαΐου 2012.

15 Τόμοι που αναφέρονται στα νέα Προγράμματα για το μάθημα των θρησκευτικών:

α) Πρακτικά Πανελλήνιου Επιστημονικού Συνεδρίου, ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ: ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ-ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ- ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ(Θεσσαλονίκη 11 - 13 Μαρτίου 2013), έκδοση του Εργαστηρίου Παιδαγωγικής - Χριστιανικής Παιδαγωγικής του Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας του ΑΠΘ, Θεσσαλονίκη 2014.

β) Πρακτικά Επιστημονικού Συνεδρίου, ΠΑΙΔΕΙΑ-ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΣ-ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ, ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ (Πύργος και Αμαλιάδα Ηλείας 14 - 15 Φεβρουαρίου 2015), έκδοση του Εργαστηρίου Παιδαγωγικής - Χριστιανικής Παιδαγωγικής του Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας του ΑΠΘ, Θεσσαλονίκη 2016.

γ) ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑ (ΠΙΛΟΤΙΚΑ) ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ, εκδ. Ένωση Θεολόγων Λέσβου, Παράρτημα της ΠΕΘ, χορηγός έκδοσης π. Ευστράτιος Δήσσοις, Μυτιλήνη 2012.

δ) ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑ (ΠΙΛΟΤΙΚΑ) ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΠΟΥΔΩΝ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ, τόμος II, εκδ. Ένωση Θεολόγων Λέσβου, Παράρτημα της ΠΕΘ, ιδιωτική έκδοση, Μυτιλήνη 2013.

16 OFSTED (2010). Transforming Religious Education: Religious Education in Schools 2006-9. London, Office for Standards in Education.

17 Ιωάννα Κομνηνού, Παιδαγωγική και διδακτική θεώρηση των νέων Αναλυτικών Προγραμμάτων του μαθήματος των Θρησκευτικών, περιοδικό της ΠΕΘ «Κοινωνία», τεύχος 4, Σεπτέμβριος-Δεκέμβριος 2016, σ. 425.

18 Ό. π. σ. 427.

19 Παναγιώτης Τσαγκάρης, Η αλήθεια είναι... Έωλα και σαθρά τα επιχειρήματα – προφάσεις του ιδεολογικού πολέμου του Υπουργείου Παιδείας κατά του μαθήματος των Θρησκευτικών, άρθρο στην εφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος», αριθμ. φύλ. 2128, 5-8-2016. Βλ. και περιοδικό της ΠΕΘ «Κοινωνία», τεύχος 2, Απρίλιος-Ιούνιος 2016, σ. 168.

20 Καθομολόγησις πτυχιούχου Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ, στην οποία ο πτυχιούχος καθομολογεί την πίστη του την ώρα της ορκομοσίας του ότι θα ασκεί, δίκην θρησκείας εν πνεύματι και αληθεία, εντός της κοινωνίας όλα όσα έμαθε και παίρνει περατώνοντας τις σπουδές του υπό την σκέπη της χάριτος του εν Τριάδι Θεού.

21 Ulrich Beck, God of One's Own, Cambridge: Polity Press, 2010.

22 Ηρακλής Ρεράκης, Τα νέα Προγράμματα Σπουδών στα Θρησκευτικά και η αλλοίωση της ελληνορθόδοξης ταυτότητας, εφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος», αριθμ. φύλ. 2150, 27-1-2017. Βλ. και περιοδικό της ΠΕΘ «Κοινωνία», τεύχος 4, Σεπτέμβριος-Δεκέμβριος 2016, σ. 476. Βλ. και του ιδίου, Έμμεσο προσηλυτισμό στην πολυθρησκεία μεθοδεύει ο κ. Φίλης, άρθρο στην εφημερίδα «Ορθόδοξη Αλήθεια», 25-5-2016, σ. 19.

23 Η Ιερά Σύνοδος σε έγγραφό της προς την Πανελλήνιον Ένωσιν Θεολόγων (Αριθμ. Πρωτ. 5142, Αριθμ. Διεκπ. 2332, Αθήνησι 27η Οκτωβρίου 2016), το οποίο απέστειλε σε απάντηση της υπ' αριθμ. πρωτ. 38/14.4.2016 επιστολής της ΠΕΘ, τονίζει χαρακτηριστικά ότι : Η βουδιστικής προέλευσης, νεοφανής οργάνωση Arigatou είναι ασυμβίβαστη προς την Ορθόδοξη Πίστη. Ηλεκτρονική

πηγή:<http://www.petheol.gr/nea/>

ierasynodoseboudistikesproeleus
sesneophaneorganosearigatouein aiasymbibasteprostenorthodoxep iste

24 Δηλώσεις στα ΜΜΕ για τα Θρησκευτικά του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου Β' και της αντιπροσωπείας του ΔΣ της ΠΕΘ (20-9-2016). Βλ. και τίτλο εξωφύλλου περιοδικού της ΠΕΘ «Κοινωνία», τεύχος 3, Ιούλιος-Σεπτέμβριος 2016, καθώς και το σχετικό Δελτίον τύπου της ΠΕΘ στο ίδιο τεύχος, σ. 348.